

Arrest

nr. 206 051 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Arabier van etnische origine en soenniet van geloofsovertuiging. U bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig uit Al Mansour, Bagdad (Irak). Te Al Dorah, Bagdad groeide u op en was u woonachtig tot kort voor uw vertrek in juni 2015.

U volgde destijds middelbaar onderwijs, maar kon dit omwille van het sektarisch geweld in 2006 niet afmaken. Datzelfde jaar werd u kort ontvoerd toen u 's avonds met uw moeder inkopen aan het doen was, louter en alleen omdat u soenniet bent. U werd samen vastgehouden met enkele andere personen. Na ongeveer 14 dagen in slechte omstandigheden te hebben doorgebracht werd u uiteindelijk vrijgelaten, nadat uw vader 50.000 dollar losgeld had betaald aan uw ontvoerders. Na uw vrijlating trok u voor een maand naar Syrië. Nadien keerde u terug naar Bagdad, alwaar u uw intrek nam in het huis van uw tante langs moederskant, te Al Jamiah.

Nadien kende u, noch uw familie nog problemen. In 2008 begon u te werken als militair bij de afdeling/dienst personenescort van het Iraakse leger. U werd toegewezen aan Faush/Regiment 7, het beveiligingsteam van A.(...) A.(...). Als lid van Serieje/Company 1 was u persoonlijk lijfwacht van A.(...) A.(...) en hield u zich bezig met de bewaking van zijn huis en de zetel van zijn politieke partij Haraqet Al Wifaq, te Shara Al Zeytun, Al Hartiyah, Bagdad. Toen A.(...) A.(...) in december 2014 werd aangesteld als vice-president werd u nadien, met name in maart 2015, evenwel aangesteld als bewaker bij het kantoor van de vice-president in Al Karradah, Bagdad. Dit was gelegen naast het gebouw van de met de Hezbollah geassocieerde tv zender Al Manar.

Aldaar kwam u op 8 mei 2015 in de problemen. Nadat enkele gasten van de tv zender Al Manar – waaronder enkele Iraniërs – de veiligheidscontrole negeerden, kwam u in een woordenwisseling terecht waarbij u werd uitgescholden voor Baathist. Op 10 mei 2015 vond uw vader thuis een dreigbrief waarin stond dat alle soennieten die aanhanger zijn van A.(...) A.(...) bekend waren. Hierop besliste uw familie op 11 mei 2015 jullie huis te verlaten en onder te duiken in het huis van uw tante te Al Jamiah. U zelf bleef sindsdien op uw werkplek, te Shara Al Zaytun. Op 12 mei 2015 werd u door uw oom op de hoogte gebracht dat jullie huis beschoten was. Gezien uw vader geen klacht durfde indienen, ging uw moeder uiteindelijk op 13 mei 2015 naar de politie, die het voorval dezelfde dag nog kwam onderzoeken.

U bleef vervolgens op uw werkplek, en dit tot 1 juni 2015. Nadien trok u eveneens naar het huis van uw tante te Al Jamiah. Sindsdien was u onwettig afwezig. Via vrienden slaagde u er intussen in een geldig paspoort te kopen. Op 7 juni 2015 vertrok u uiteindelijk per vliegtuig van Bagdad (Irak) richting Istanbul (Turkije), dit in het gezelschap van A.(...) M.(...) A.(...) D.(...) (OV-nummer: ...), een collega uit Diyala (Irak) die eveneens problemen kende omwille van zijn werk. Via de Balkan route reisden jullie vervolgens illegaal verder richting België, alwaar jullie op 1 juli 2015 aankwamen. Daags nadien, op 2 juli 2015 vroegen jullie hier asiel aan. In geval van terugkeer vreest u niet enkel vermoord te worden door sjiiitische milities, maar tevens gearresteerd en bestraft te worden omdat u deserteerde uit het Iraakse leger.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, alsook uw drie paspoorten, uw rijbewijs en uw verkiezingskaart. Daarnaast legde u ook een werkbadge neer, drie foto's van uw regiment, in het bijzijn van A.(...) A.(...), een proces verbaal en ontvangstbewijs van uw postpakket. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) legde u dan weer volgende documenten neer: een hele resem kopies van documenten ivm uw vader en diens voormalige werkzaamheden (oude nationaliteitsbewijzen, een oud paspoort, documenten ivm zijn studies in Frankrijk, documenten ivm zijn werk op de Iraakse ambassade in Frankrijk en Algerije, alsook een woonstbewijs en rantsoenkaart), alsook een kopie van een opleidingscertificaat, een kopie van een document en lijst met namen ivm uw aanstelling bij Faush/Regiment 7, het beveiligingsteam van A.(...) A.(...), een kopie van een lijst met personen die bij het kantoor van de vice-president in Al Karradah werkzaam waren, een kopie van een lijst met personen die destijds op de Al Iraqiya lijst stonden en een kopie van een lijst van martelaars. Tot slot legde u ook nog een kopie neer van de klacht die uw moeder op 13 mei 2015 bij de politie zou neergelegd hebben, een kopie van een document van uw werkgever, d.d. 18 augustus 2015, waarin staat dat ze door uw moeder op de hoogte werden gebracht van de bedreigingen aan uw adres, en kopies van een hele resem documenten ivm het feit dat u beschuldigd wordt van desertie en de vorming van een onderzoekscommissie.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal (CGVS) het feit dat u in 2006 in het kader van het toen vigerende sektarische geweld omwille van losgeld ontvoerd werd op zich niet betwist. Echter, dient vastgesteld te worden dat hieruit op heden geen actuele vrees uitgaat en duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat u, noch uw familie hierdoor nadien nog problemen kenden (Gehoorverslag CGVS,

18 januari 2016, pp. 6; 8). Ook na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gekend (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, p. 9; Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 2-3).

Verder dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal op zich niet betwijfelt dat u sinds 2009 actief was als militair in het Iraakse leger, en dit als Naib Arif (Korporaal) bij de afdeling/dienst personen escort. Niettemin, heeft het Commissariaat-generaal ernstige twijfels of u de voorbije jaren persoonlijk lijfwacht en/of lid was van de inner circle van A.(...) A.(...), zoals u aanvankelijk beweerde (Vragenlijst CGVS, 14 juli 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, p. 11). Zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u er zelf geen politieke sympathieën of lidmaatschap op nahoudt (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, p. 16), uw Serije/ Company instonden voor de bewaking van zijn huis en de zetel van zijn politieke partij Haraqet Al Wifaq, te Shara Al Zeytun, en dat u zich na uw beweerde overplaatsing als bewaker bij het kantoor van de vice-president in Al Karradah in maart 2015 louter bezig hield met het overbrengen van de post/correspondentie tussen het kantoor in Al Karradah en de zetel van Haraqet Al Wifaq, te Shara Al Zeytun (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, pp. 12; 15-16; Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 4-5). Ook legde u maar enkele ongedateerde foto's – volgens u uit 2013 – neer van uw Faush/Regiment, in het bijzijn van A.(...) A.(...), en een kopie van uw aanstelling bij Faush/ Regiment 7, het beveiligingsteam van A.(...) A.(...) (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, pp. 10-11; 16-17; Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, p. 5). Mbt uw overplaatsing in maart 2015 bij het kantoor te Al Karradah wist u evenwel geen officieel document neer te leggen, louter een kopie van een lijst van personen waarop zou vermeld staan waar ze werkzaam zijn (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, p. 5). Daarenboven heeft deze lijst, alsook de andere door u neergelegde documenten ter staving van uw voormalige werkzaamheden, maar weinig bewijswaarde, daar het allen kopies betreffen, duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat ze u op uw vraag door een vriend werkzaam bij dezelfde Faush/Regiment, Jahya Abdul Satar, werden opgestuurd (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, p. 5), waardoor ze mogelijks met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werden, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat door de wijdverspreide corruptie in Irak dergelijke documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de voorbije jaren als persoonlijk lijfwacht en/of lid van de inner circle van A.(...) A.(...) werkzaam was. Als aan uw verklaringen al enigszins geloof zou kunnen gehecht worden, dan hebt u louter aannemelijk gemaakt dat u lid was van Faush/Regiment 7, zijn breder beveiligingsteam.

Dit terzijde merkt het Commissariaat-generaal op dat er in Bagdad, Irak, louter als gevolg van uw voormalige werkzaamheden/activiteiten op zich niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat, te meer u slechts Naib Arif (Korporaal) was. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hier bent u echter niet in geslaagd. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader op 10 mei 2015 een dreigbrief bij jullie thuis vond, dat jullie daags nadien, op 11 mei 2015, het huis verlieten – u richting uw werkplek, te Shara Al Zaytun, uw familie richting het huis van uw tante te Al Jamiah – jullie huis op 12 mei 2015 werd beschoten, uw oom jullie hiervan op de hoogte bracht, en uw moeder op 13 mei 2015 klacht ging indienen bij de politie, die dezelfde dag nog naar jullie huis kwam voor onderzoek (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, pp. 13; 18-18). Tijdens het tweede gehoor beweerde u evenwel dat uw familie op het moment van het schietincident nog steeds bij u thuis woonde en pas twee dagen nadien zou ondergedoken zijn in het huis van uw tante te Al Jamiah, met name nadat uw moeder klacht had ingediend (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 6-7).

Voorts is het bevreemdend dat u de dreigbrief in kwestie niet wist niet te leggen (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, p. 17), dat in de klacht die uw moeder bij de politie zou neergelegd hebben, staat te lezen dat uw moeder de dreigbrief zou gevonden hebben, en dat, indien uw moeder op 13 mei 2015 klacht zou ingediend hebben bij de politie en men op uw werk officieel akte zou genomen hebben van de bedreigingen aan uw adres, u moeite had om aan te geven wanneer de klacht bij de politie juist aan uw werkgever werd overhandigd. Aanvankelijk stelde u immers dat het drie à vier dagen na het incident zou moeten geweest zijn, daar ze op uw werk op de hoogte zouden zijn van uw probleem en het officieel zouden kunnen signaleren. Vervolgens stelde u evenwel dat het later moet geweest zijn en dat uw moeder pas na uw vertrek uit Bagdad, Irak met de klacht van de politie naar uw werk zou gekomen zijn, en niet toen u nog op uw werkplek verbleef, teneinde u de mogelijkheid te geven uw werkgever de klacht te overhandigen (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 7-8). Dit alles is opmerkelijk en roept vragen op, te meer uit vertaling van de vaststelling van de bedreigingen aan uw adres door uw werkgever, d.d. 18 augustus 2015, blijkt dat uw moeder hen op 5 juni 2016 op de hoogte zou gebracht hebben van de bedreigingen aan uw adres.

Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde ivm uw vluchtaanleiding en vertrek uit Bagdad. Zo liet u tijdens het eerste gehoor uitschijnen dat u tot 1 juni 2015 uw werkplek verliet, vanaf dan afwezig was en tot uw vertrek op 7 juni in het huis van uw tante te Al Jamiah verbleef, hetgeen met de door u neergelegde documenten lijkt overeen te stemmen (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, p. 13-14; 17-18); terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat u tot 7 juni 2015 samen met uw collega, A.(...) M.(...) A.(...) D.(...) (OV-nummer: X), op uw werkplek te Shara Al Zaytun verbleef, dat u van uw werkplek samen met enkele vrienden richting de luchthaven van Bagdad vertrok, alwaar u Ahmad, die eerst nog iets te doen had, opnieuw ontmoette, en jullie vervolgens samen het vliegtuig naar Turkije namen (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 7-8; 12); en Ahmed zelf stelde dat jullie reeds twee à drie maanden voor jullie vertrek, ongeveer in maart 2015, afspraken om het land te verlaten – i.e. nog vóór u in mei 2015 bedreigingen zou ontvangen hebben – dat hij sinds 1 juni 2015 bij zijn oom te Bagdad – en dus niet op jullie werkplek – verbleef, en dat jullie uiteindelijk op 7 juni 2015 aan een reisbureau te Shara Al Sadoun afspraken om er een ticket te boeken en dezelfde dag nog naar Turkije te vertrekken (Gehoorverslag CGVS, A.(...) M.(...) A.(...) D.(...), 14 juli 2016, pp. 6-8).

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het erg bevreemdend is dat, indien zowel A.(...) als u voorafgaand aan jullie vertrek uit Bagdad, Irak problemen zouden gekend hebben, jullie samen reisden en sinds jullie aankomst in België in hetzelfde opvangcentrum verbleven, jullie niet op de hoogte zijn van elkaars problemen (Gehoorverslag CGVS, 18 januari 2016, pp. 18-19; Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, p. 9; Gehoorverslag CGVS, A.(...) M.(...) A.(...) A.(...) D.(...), 14 juli 2016, pp. 6-8); en dat Ahmed op 13 maart 2017, ondanks de problemen die hij in Irak zou gekend hebben, besliste afstand te doen van zijn asielaanvraag teneinde naar Irak terug te keren, hetgeen niet te verzoenen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op dit alles wist u niet aannemelijk te maken dat er in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak, een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Bijgevolg kan de vluchtelingstatus u niet toegekend worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Bagdad, Irak wegens desertie bestraft te worden, voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het Commissariaat-generaal op dat u deze evenmin aannemelijk wist te maken. Zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u uw overste op de hoogte bracht van het feit dat u met uw job zou stoppen en naar het buitenland zou reizen, waarna hij u zou aangegeven hebben dat hij uw afwezigheid zou opschrijven (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, p. 11), en is het bevreemdend dat in de door u neergelegde documenten staat dat u op 1 juni 2015 gevlucht bent en vanaf 16 juni 2015 gedeserteerd, terwijl u nog tot 7 juni 2015 op werkplek zou verbleven hebben. Dat u wel op werkplek was, maar niet langer werkte, is in deze geen afdoende verklaring, daar u eerder al aangaf dat u sinds 10 mei 2015 op werkplek te Shara Al Zaytun verbleef zonder effectief te werken (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 7; 10-11). Verder betreffen alle documenten ivm het feit dat u van desertie zou beschuldigd worden kopies die dateren van na uw vertrek en door uw vriend, mogelijks op uw aanvraag en/of met het oog op uw asielaanvraag, zijn opgestuurd; en staat volgens u nergens in deze documenten vermeld welke straf u juist riskeert – terwijl uit een van de door u neergelegde documenten blijkt dat u voor het vertrek met uw militaire identiteitskaart bij verstek veroordeeld werd tot het betalen van 100.000 Dinar boete. Daarnaast bent u niet op hoogte van de huidige stand van uw dossier, wat er sinds vertrek gebeurd is, of er in uw dossier reeds beslissing werd genomen en/of er inmiddels reeds een straf werd uitgesproken (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 8-10). Uw bewering dat u nu hier bent, u het u allemaal niet aantrekt en het u niet interesseert is, getuigt van een vergaande desinteresse in de rechtszaak die tegen u zou lopen en is niet in overeenstemming te brengen met de houding van een persoon die beweert een gegronde vrees van vervolging te koesteren. Van iemand die beweert dat hij executie vreest omwille van desertie mag immers verwacht worden dat hij zich vergewist van de uitkomst van de rechtszaak die tegen hem zou lopen en de straf die inmiddels al dan niet tegen hem zou uitgesproken zijn (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 8-10).

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid in het leger hoe dan ook geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 14 juli 2016, pp. 8-10). Uit de beschikbare informatie blijkt vooreerst dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Tot slot blijkt uit de informatie dat veel militairen die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De documenten aangaande de identiteit en voormalige werkzaamheden van uw vader doen dit evenmin, daar deze evenmin door het Commissariaat-generaal worden betwist. De andere door u neergelegde documenten – met name ivm uw werkzaamheden, uw problemen en beweerdte desertie uit het Iraakse leger – alsook hun bewijswaarde werden hierboven reeds besproken en veranderen evenmin iets, te meer documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te onderbouwen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van

de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van

aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Betreffende zijn gegronde vrees verwijst verzoeker naar de situatie van zijn collega A., die ook in de beslissing wordt vermeld. Verzoeker merkt op dat zijn collega van Koerdische origine is en vrijwillig teruggekeerd is naar Erbil, terwijl hijzelf afkomstig is uit Bagdad en hun situatie geenszins te vergelijken is. Hierbij verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het gehoor van 18 januari 2016 en deelt hij mee dat hij en zijn collega op 7 juni 2015 op zijn werk hadden afgesproken in plaats van in het reisbureau. Vervolgens haalt verzoeker problemen aan met de tolk tijdens het gehoor van 14 juli 2016 omdat de tolk volgens hem in slaap was gevallen en de dossierbehandelaar haar moest wakker maken, waardoor een correcte vertaling van de verklaringen van verzoeker onmogelijk kan gegarandeerd worden. Verzoeker merkt ook op dat er geen advocaat aanwezig was bij beide verhoren van verzoeker en dat hiervan in de beslissing geen melding wordt gemaakt. Met betrekking tot de motieven voor de vervolging oppert verzoeker dat hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten omdat hij zowel gevisieerd werd door de Iraakse overheid als door de milities en dat hij onmogelijk de bescherming van de Iraakse autoriteiten kan inroepen. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij zelf wordt vervolgd door de Iraakse autoriteiten op grond van desertie.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal er ten onrechte van uitgaat dat hij geen vervolgingsvrees zou hebben omdat hij niet op de hoogte zou zijn van zijn rechtszaak. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij wist dat hij zou geëxecuteerd worden, zo stelt verzoeker, en hij stipt aan dat zijn risicoprofiel wordt bevestigd door talrijke objectieve informatiebronnen, waarbij verzoeker een aantal internetartikels citeert betreffende de sancties die op desertie zouden staan. Volgens verzoeker wordt door de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met de onevenredig zware straffen in geval van desertie.

Vervolgens verwijt verzoeker de commissaris-generaal de soennitische afkomst van verzoeker onvoldoende in acht te hebben genomen, waarbij hij aanstipt dat het in het UNHCR-standpunt van november 2016 en in verschillende rapporten die hij aanhaalt de onheuse behandeling van soennieten in Irak wordt vermeld.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Volgens verzoeker wordt de problematische veiligheidssituatie in Bagdad gerelativeerd. Verzoeker is van oordeel dat de beleidswijziging niet het gevolg is van de veranderde situatie in Irak, maar van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen in de zomer van 2015. In zijn derde middel wijst verzoeker op een aantal vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2016, waarin werd gewezen op de uiterst precaire veiligheidssituatie in Bagdad en hij stelt dat er in 2015 een beduidend hoger aantal veiligheidsincidenten plaatsvond in Bagdad, waarbij het werkelijk aantal slachtoffers wellicht een stuk hoger ligt dan de cijfers aangeven. Verzoeker betwist op basis van de vernietigingsarresten ook dat het publieke leven in Bagdad niet zou zijn stilgevallen. Specifiek aangaande de veiligheidssituatie haalt verzoeker een ambtsbericht aan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat er in het voorjaar van 2016 een aantal bloedige aanslagen werden gepleegd. Uit de landeninformatie uit Noorwegen maakt verzoeker op dat er geen daling is van het aantal doden dat in 2015 ten opzichte van 2014 gelijk bleef. Uit een rapport van UNAMI blijkt volgens verzoeker dan weer dat het hoogste aantal slachtoffers in Bagdad te betreuren valt. Verzoeker wijst erop dat het sektarisch geweld nog is toegenomen. Verzoeker stelt dat IS het aantal aanslagen in Bagdad opdrijft omdat het op andere fronten onder druk komt te staan om zodoende zoveel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad. Vervolgens haalt verzoeker een hele reeks persartikels aan over aanslagen die plaatsvonden tussen juli 2016 en maart 2017, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt. Op grond van de gegevens

betreffende het aantal burgerslachtoffers in de maanden november en december 2016 en januari 2017 beweert verzoeker dat er nog steeds een reëel risico bestaat.

Verzoeker betwist tevens dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de controle uitoefenen over de hoofdstad. Hoewel de Iraakse autoriteiten formeel nog de controle in handen hebben, tracht verzoeker aan de hand van persartikels aan te tonen dat de sjiitische milities de feitelijke macht in handen hebben waardoor er rechteloosheid heerst en misdadige groeperingen vrij spel hebben. Bij de beschikbaarheid van gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekeningen. Uit een persbericht van 'Reuters' leidt verzoeker af dat er eind september 2015 een uitbraak was van cholera. Tenslotte stelt verzoeker dat Irak een zware politieke crisis doormaakt. Verzoeker oppert dat Bagdad voor burgers de gevaarlijkste stad ter wereld is en hij is van mening dat er geen wezenlijk verschil is met de situatie in 2014. De ommekeer die verzoeker meent te zien in het beleid van het Commissariaat-generaal, geeft volgens hem aanleiding tot willekeur omdat aan asielzoekers, wier dossier voor september 2015 werd behandeld, wel subsidiaire bescherming werd toegekend, terwijl dit niet het geval was voor asielzoekers die pas later een beslissing kregen.

De cijfers betreffende de vrijwillige terugkeer kunnen, zo meent verzoeker, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad omdat deze terugkeercijfers het gevolg zijn van de beslissingsstop en van een actieve ontradingspolitiek. Verzoeker vermeldt hierbij het persbericht van juli 2016 van een vrijwillige terugkeerder naar Irak die werd doodgeschoten. Verzoeker wijst erop dat de situatie van terugkeerders zeker niet optimaal is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verzoekende partij maakte op 2 maart 2018 een schrijven over aan de Raad, waarbij nieuwe gegevens werden overgemaakt, met name 19 persberichten inzake recente veiligheidsincidenten in Irak (bijlagen 47-65) en psychologische attesten betreffende verzoeker van 12 oktober en 20 december 2017 en 5 januari 2018 waarin gewag wordt gemaakt van depressieve symptomen (bijlagen 66-67).

2.2.2. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats aangehaald dat verzoekers ontvoering in 2006 tegen losgeld in het kader van het toen vigerende sektarische geweld, niet wordt betwist, maar dat hieruit niet langer een actuele vrees uitgaat.

De commissaris-generaal wijst er ook op dat niet wordt betwijfeld dat verzoeker sedert 2009 actief was als militair in het Iraakse leger. In de beslissing wordt echter gesteld dat er ernstige twijfels rijzen dat verzoeker de persoonlijke lijfwacht was van A.(...) A.(...) en behoorde tot diens 'inner circle'. Op grond van verzoekers verklaringen en de neergelegde stukken, waarvan de bewijswaarde relatief is, kan volgens de commissaris-generaal hoogstens aannemelijk worden geacht dat verzoeker lid was van 'Faush 7', een ruimer beveiligingsteam.

De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker louter omwille van zijn werkzaamheden niet noodzakelijk een risico loopt, te meer omdat hij slechts 'Naib Arif' (korporaal) was en geen blootstelling aan vervolgingsfeiten aannemelijk wist te maken. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de concrete vervolgingsfeiten (dreigbrief, schietincident).

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de vluchtaanleiding en zijn vertrek uit Bagdad. Verzoeker zou samen met A., een collega uit Diyala, afgesproken hebben en samen gevlucht zijn, maar bleek vreemd genoeg niet op de hoogte van diens problemen. Er wordt ook opgemerkt dat A. afstand deed van zijn asielaanvraag om naar Bagdad terug te keren. De commissaris-generaal concludeert dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Betreffende verzoekers vrees om in Irak wegens desertie gestraft te worden, wordt in de beslissing gesteld dat deze niet blijkt uit verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal leidde onder andere uit de verklaringen af dat verzoeker zijn overste op de hoogte had gebracht van zijn vertrek en stelde vast dat de neergelegde stukken betreffende de desertie kopieën zijn die dateren van na verzoekers vertrek die nergens de straf vermelden die verzoeker riskeert. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van de huidige stand van het dossier en vertoonde volgens de commissaris-generaal een verregaande desinteresse in de rechtszaak. De commissaris-generaal merkt hierbij ook op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid of desertie uit het leger in Irak geen aanleiding geeft tot disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten, waardoor er niet kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de door verzoeker neergelegde documenten, waarbij wordt gesteld dat de identiteitsdocumenten van verzoeker en zijn vader, de stukken in verband met de werkzaamheden van zijn vader en de stukken die betrekking hebben op de desertie, de appreciatie niet kunnen wijzigen.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1, wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

2.5.5. Verzoeker beweert dat zijn situatie verschilt van deze van zijn collega A. omdat deze van Koerdische origine zou zijn en vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Erbil. Uit het administratief dossier blijkt echter dat A. D. A. M. A. zichzelf, net als verzoeker, beschrijft als een soenniet van Arabische etnische origine (AD, stuk 14, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS A. D. A. M. A. 20 januari 2016, p. 3-4; AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 18 januari 2016, p. 4). Beiden koppelen hun problemen aan bedreigingen door de sjiiitische milities omwille van hun tewerkstelling sedert 2009 als lijfwacht voor vicepresident A. A. (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 14 juli 2015, vraag 5; AD, stuk 14, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS A. D. A. M. A. 20 januari 2016, p. 17-19). Voor hun vertrek wisten verzoeker en A. al een aantal maanden van elkaar dat ze beiden problemen hadden, hebben ze samen gedurende een maand op

'Faush' verbleven in Shara Zeytoun, waarna ze gezamenlijk vliegtuigtickets kochten en een week later samen naar de luchthaven gingen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 14 juli 2016, p. 11-12) om samen op 2 juli 2015 in België een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker kan onmogelijk voorhouden dat zijn situatie geenszins te vergelijken zou zijn met deze van A. Uit de gehoorverslagen blijkt dat er opvallende parallellen zijn. Nu blijkt dat A. op 13 maart 2017 vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag (AD, stuk 14, Landeninformatie, afstand van asielaanvraag, 13 maart 2017), kan de commissaris-generaal terecht vraagtekens plaatsen bij het feit dat zij niet van elkaars problemen op de hoogte zijn en zich afvragen of verzoeker nog behoefte heeft aan internationale bescherming, gezien hij zich op nagenoeg identieke asielmotieven baseert.

2.5.6. In zijn eerste middel beweert verzoeker dat de tolk ten tijde van het tweede gehoor op 14 juli 2016 in slaap zou zijn gevallen en dat de dossierbehandelaar deze terug wakker moest maken. Deze bewering van verzoeker wordt niet ondersteund door het gehoorverslag (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 14 juli 2016), terwijl het wel gebruikelijk is dat dergelijke incidenten tussen rechte haken worden vermeld. De loutere bewering van verzoeker is niet van aard om de deugdelijkheid van de bestreden beslissing en haar motieven te vitiëren. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn interviews op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat. In de aanhef van de beslissing staat vermeld dat verzoeker werd gehoord in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Deze vermeldingen zijn correct. Het is volslagen onduidelijk welk belang verzoeker zou hebben bij zijn kritiek dat niet uitdrukkelijk zou zijn vermeld dat er bij deze interviews geen advocaat aanwezig was.

2.5.7. Verzoeker herhaalt in zijn middel zijn vrees voor de milities en de Iraakse overheid omwille van desertie en stelt dat hij hiervoor geen beroep kan doen op de bescherming van overheidsactoren. Verzoeker brengt echter niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een escorte-opdracht zou hebben uitgevoerd voor A. A. (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 18 januari 2016, p. 17) of dat hij tot diens 'inner circle' zou behoren, noch dat hij om die reden door de sjiiitische milities zou zijn bedreigd. Er wordt enkel aannemelijk gemaakt dat verzoeker tot een ruimer beveiligingsteam behoorde.

2.5.8. Naar aanleiding van de door verzoeker geuite vrees voor desertie, die in het tweede middel wordt uitgewerkt, wordt in de beslissing gesteld dat hij zijn overste op de hoogte had gebracht van zijn vertrek en dat de neergelegde stukken nergens de straf vermelden die verzoeker riskeert. Verzoeker citeert in zijn middel een aantal bronnen waarin de sancties worden beschreven die op desertie staan (Verzoekschrift, bijlagen 40-42). Deze bronnen zijn niet allemaal van toepassing op verzoeker aangezien niet wordt aangetoond dat hij deel uitmaakt van de Peshmerga die het onderwerp vormen van de landeninformatie van de Deense immigratiedienst (Verzoekschrift, bijlage 41). In de landeninformatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in het Iraakse leger tienduizenden gedeserteerd zijn ten tijde van de opmars van IS in 2014 en dat er sedertdien geregeld amnestiemaatregelen werden afgekondigd zodat de gevluchte militairen en leden van de veiligheidsdiensten zich opnieuw bij hun eenheden konden aanmelden (AD, stuk 14, Landeninformatie, COI Focus Irak, Amnestie na desertie uit het Iraakse leger, 5 mei 2015). Op basis van de loutere beweringen van verzoeker en de door hem aangeleverde informatie, kan niet kan besloten dat desertie thans in Irak disproportioneel zou worden bestraft.

2.5.9. Waar verzoeker tenslotte zijn vrees op vervolging steunt op zijn hoedanigheid als soenniet en hierbij verwijst naar het standpunt van UNHCR van 2016 (Verzoekschrift, bijlage 39) en naar landenrapporten die eveneens uit 2016 dateren (Verzoekschrift, bijlagen 45 en 46), merkt de Raad op dat uit de informatie, die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota werd aangeleverd, blijkt dat soennieten inderdaad een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker in zijn middel beschrijft, maar dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit al Anbar, gevisieerd worden (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"*, 25 september 2017, p. 30-31). Noch uit de verklaringen van verzoeker, noch uit de recente landeninformatie kan echter worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, zoals verzoeker poneert. Verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad (AD stuk 15, Verklaring DVZ, 14 juli 2015, persoonsgegevens), uit ouders die afkomstig zijn uit de meer zuidelijke provincies Wassit en Babil, zodat hij niet kan worden aanzien als een ontheemde uit al Anbar.

2.5.10. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, als gegrond dient te worden aanzien. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar

moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. In een derde middel van zijn verzoekschrift levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad die hij in zijn aanvullende nota verder aanvult (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 47-65). Daarnaast bespreekt hij in zijn aanvullende nota zijn psychologische problemen en voegt hij hieromtrent twee psychologische attesten toe (Aanvullende nota, bijlagen 66-67).

2.5.12. Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.13. De identiteit en de nationaliteit van verzoeker staan inderdaad niet ter discussie. Daargelaten de vraag of verzoeker, die als bewaker werkte voor het Iraakse leger als *“burger”*, kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dient verzoeker te worden tegengesproken waar hij betoogt dat er geen verschil zou bestaan tussen de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en de situatie die bestond in de periode 2013-2014. Uit een aantal vernietigingsarresten van de Raad uit 2016 kan niet worden besloten dat er actueel nog steeds een dermate hoge graad van willekeurig geweld heerst in Bagdad dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoeker in zijn middel een beslissingsstop op het Commissariaat-generaal beschrijft voor Bagdadi, merkt de Raad op dat deze beleidsbeslissing niet inhoudt dat burgers uit Bagdad automatisch

in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het ongelukkige voorval dat één teruggekeerde asielzoeker werd doodgeschoten, betekent niet dat de vrijwillige terugkeer van vele honderden Irakezen - al dan niet met de hulp van de IOM - naar Bagdad in de periode van begin 2015 tot april 2016, geen indicatie zou kunnen vormen van een verbetering van de veiligheidssituatie. In het standpunt van UNHCR betreffende terugkeer naar Irak kan in elk geval niet worden gelezen dat er steeds voorbehoud zou moeten worden gemaakt bij een eventuele terugkeer.

2.5.14. Ter terechtzitting stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift aangeleverde persberichten (Verzoekschrift, bijlagen 5-39) geweldsincidenten beschrijven gedurende de periode die ook in de 'COI Focus' van 25 september 2017 werden opgenomen en dat deze niet nopen tot een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie, net zo min als de persberichten die verzoeker aan zijn aanvullende nota heeft toegevoegd (Aanvullende nota, bijlagen 47-65).

2.5.15. Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensie"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de

veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakzen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakzen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Door in zijn aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit is van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (Aanvullende nota bijlagen 47-59), slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft, een dalende trend vertoont. De door verzoeker aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Het gegeven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in de Iraakse hoofdstad wordt niet betwist.

Verzoeker toont met zijn betoog over de rol van de sjiiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota, bijlagen 60 en 61) niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker beschreven politieke instabiliteit in Iraaks Koerdistan (Aanvullende nota, stukken 46 en 62-64). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiiitische milities en de situatie in Koerdistan een ander licht zouden werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 25 september 2017, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

2.5.17. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Verzoeker voert in zijn aanvullende nota bij wege van persoonlijke omstandigheden zijn psychische kwetsbaarheid aan. Uit het attest van psycholoog A. M. (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 66) blijkt dat verzoeker in oktober 2017 een aantal klachten vertoonde die wezen op een "*depressieve episode*", waarbij medicamenteuze ondersteuning nodig werd geacht. In een doorverwijsdocument van het Rode Kruisopvangcentrum van 20 december 2017 (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 67) wordt melding gemaakt van een zorgwekkende evolutie van de opbouw van de symptomen. Er werd echter geen medisch attest neergelegd dat een echte diagnose bevat. Het loutere gegeven dat verzoeker een psychische kwetsbaarheid zou vertonen, die niet door een medisch attest wordt bevestigd, betekent niet dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële

motiveringsplicht. Met betrekking tot het onderzoek naar de subsidiaire bescherming toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden. De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN